

Karakter; den bør ikke i fjerneste Maade være ensidig, men netop være saa alsidig som mulig og indgaaende se paa Sagen, ikke blot fra den uskyldig Fængslede Synspunkt, men fra Synspunktet af det langt større, aldeles overveiende Antal af Fængslede eller Tilstalte, som ere skyldige i de Forbrydelser, hvorfor de besyldes, og det har ogsaa viist sig, efter den Maade, hvorpaa den ærede Forslagsstiller indledede Sagen, at det Hele har faaet en rolig Karakter. For saa vidt som det ærede Medlem i Dag, efter hvad jeg forstod, paaberaabte sig det Foredrag, som er holdt af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), som en, om end fjernere, Støtte for det Lovforslag, som han har tilladt sig at indbringe her i Thinget, skal jeg dog gjøre opmærksom paa, at det jo ikke i samme Grad fra alle Sider er anerkjendt, at det nævnte ærede Medlem paa alle Punkter af sit Foredrag har været lige heldig. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem er berettiget til at paaberaabe sig dette Foredrag, som en Støtte for nærværende Forslag, jeg vil i alt Fald afvente at høre det ærede Medlem fra Viborg selv, dersom han finder Anledning til at tage Ordet. De Udtalelser, der den Gang kom frem fra det ærede Medlem — de være mere eller mindre begrundede, det tilkommer ikke mig, i alt Fald ikke for Tiden, at indlade mig derpaa — kunne overmaade godt forsvares, uden at der paa nogen Maade derigjennem kan føres noget Forsvar for et Lovforslag som dette her. Det ærede Medlem kom i Dag tilbage til sine Udtalelser og gjorde jo en Ændring i dem, idet han har modificeret et af de mest stødende Udtryk i sit Foredrag, hvilket var det, at det var Dommerne mere magtpaaliggende at faae en Tilstaaelse frem end Sandheden, og han har derved givet til Kjende, at han ikke har havt i Sinde at sige noget efter hans Opfattelse Fornærmeligt overfor Dommerne. Men det ærede Medlem kom dog fremdeles tilbage til, at det var for Dommeren Sagen, at der blev afleveret en Tilstaaelse, uden Hensyn til om den stod i Overensstemmelse med de faktiske Forhold. Det mener jeg er en Udtalelse, som det ærede Medlem ikke kan have Ret i; thi der er dog vistnok ikke nogen samvittighedsfuld Dommer, der vil bryde sig om at faae en Tilstaaelse, hvis den skal blive ved at staa, uden at den kan støttes af de faktiske Omstændigheder, som forelaa enten for Tilstaaelsen, eller som maatte komme til at foreligge efter Tilstaaelsen. Kan han ikke naae dette, vil han, lige saa vel som Overdommeren og som det ærede Medlem og

som Enhver, føle Manglen ved Tilstaaelsen. Jeg siger altsaa, at man kan være vis paa, at den samvittighedsfulde Dommer ikke vil tage sig det let, men at hans Arbejde netop vil komme til at gaa ud paa at bringe de faktiske Omstændigheder og bevislige Data i Overensstemmelse med Tilstaaelsen. Kan han ikke dette, vil han være ængstelig og bekymret ved det og stadig være i Tvivl om, at det skulde være rigtigt. Saa siger det ærede Medlem, at Dommeren og Tilstalte forstaa i mangfoldige Tilfælde ikke hinanden. Jeg tror ikke, at det er ganske rigtigt, det er et overlevet Standpunkt. Der var i det Hele en Tid, hvor man troede, at Folk, som var i Besiddelse af almindelig Dannelse, skulde forsøge med deres Dannelse og Maade at være paa at gaa ned til Almuen for at blive forstaaet. Det er efter min Mening en fuldstændig Misforstaaelse. Dannelse hindrer aldeles ikke i at forstaa Almuesmanden, og hindrer aldeles ikke Almuesmanden i at forstaa den Anden. At Begge paa en vis Maade taler hvert sit Sprog, gjør virkelig aldeles Intet, og jeg paastaar, at Misforstaaelse af sproglige Grunde er ganske overordentlig sjældne. I Retten findes der jo to Retsvidner, der som oftest staa Almuen meget nær, og i Reglen er der en særlig Protokolfører, saa at egentlige Misforstaaelser, som ikke wiebliffelig bliver rettede, er meget sjældne tænkelige. Nu sagde det ærede Medlem fremdeles, at der i overmaade mange Tilfælde, jaaledes var hans Udtryk, blev afgivet Tilstaaelser, ikke fordi Vedkommende har begaaet Noget, men af Frygt. Det er mærkværdigt, at det ærede Medlem, der har saa stor Interesse for sit Emne, kan anse det for nyttigt for Sagen at komme med saadanne Overdrivelser, thi Enhver der kjender til disse Sager, veed, at det ikke er i overmaade mange Tilfælde, men det er et overmaade sjældent Tilfælde, at Sligt sker, og det skulde ogsaa være mærkeligt, om vor Kriminalhistorie ikke skulde paavise flere Tilfælde end den gjør, at Alt det skulde gaa hen, uden senere at blive opløst. Jeg benægter ikke, at det kan ske, men jeg siger, at det ærede Medlem gjør ikke sin Sag nogen god Tjeneste ved disse Overdrivelser. Forsaa vidt der har været Tale om offentlige Forhør, kan jeg ikke i den Henseende være enig hverken med den ærede Forslagsstiller eller med det ærede Medlem, der nys havde Ordet. Skal man gaa dertil, at det skal afhænge af Dommeren, om et Forhør skal være offentligt eller hemmeligt, kommer man strax ind paa noget Vilkaarligt, som ikke tiltaler mig, men det maa man høre ganske